

Začeti pri kadrih

Intervju direktorja SMELTA dipl. inž. Jožeta Žagarja za beograjsko »Borbo«

Redakcija »Borbe« je izvedla anketo med gospodarstveniki in političnimi aktivisti vseh naših republik in pokrajin. Zastavila jim je vprašanje, kaj lahko pričakujemo od »vroče jeseni« in kako se moramo obnašati, da bomo uspešno izpeljali ekonomsko stabilizacijo. Na ta vprašanja je odgovarjal tudi dipl. inž. Jože Žagar, generalni direktor »SMELT-a«, delovne organizacije, ki uspešno nastopa na domačem in tujih tržiščih, na katerih ustvarjajo že 80 odstotkov svojega dohodka.

»Jeseni lahko pričakujemo še nadaljnje naraščanje cen. Vsem podražitvam se zagotovo ni moč izogniti. Med ljudmi pa je zavlada neke vrste psihoza in sedaj vsi čakajo kaj in koliko se bo podražilo. To je verjetno huje kot podražitve same, ki včasih niti niso tako visoke in niti ne sledijo inflaciji. V prihodnjih mesecih se bo gospodarstvo še naprej ubadalo s problemom preskrbe z reproviziranimi, čeprav je to

vprašanje manj pereče kot je bilo spomladi. Združeno delo ima sedaj možnost izkoristiti ponujene blagovne kredite, za katere zaenkrat še ni dovolj zanimanja. Vzrok je ta, da mora vsak, ki najame tak kredit, potem tudi izplačati, da ga bo lahko odplačeval. To pa predstavlja določen tveganje, ki se mu mnogi žele izogniti, saj sedaj kreditov ni mogoče več »socializirati« in prevladati na plača cele družbe. Res pa je tudi, da je ovira precejšnja administracija, ki je povezana s temi krediti.

V mnogih organizacijah združenega dela dvigajo temperature tudi zakasnela plačila za že opravljena dela v tujini, zlasti plačila iz nekaterih dežel Vzhoda, kar predstavlja dodatne probleme za naše gospodarstvo. Če temu dodamo še nepravčasno združevanje deviz za nafto je jasno, da se problemi večajo, kot se počasi večajo nepokrite obveznosti države do gospodarstva. To pa ne vpliva samo na združeno delo ampak tudi že na politično situacijo v državi.

Pozitivno je, da smo v zadnjih nekaj letih uspeli narediti ugodno klimo za izvajanje stabilizacije. Danes je že vsakomur jasno, da smo v resnično težki gospodarski situaciji in da so zato nujna odrekovanja.

Možno je le dvoje: ali več in bolje delati ali pa drastično znižati življenjski standard. Najbrže bo potrebno kombinirati oboje. Kupna moč je še

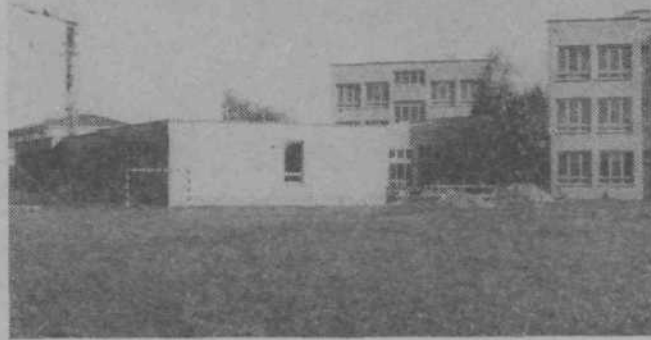
vedno prevelika, dvig produktivnosti pa je težko izvedljiv preko noči. Nanj vpliva veliko faktorjev – od sistema nagrajevanja, do zaostritve odgovornosti do dela, ki pa se mora še posebej zaostriti za organizatorje dela, torej za vodilne in vodstvene delavce. Ta struktura je zaradi negativne kadrovske selekcije slaba in to vpliva na slabo organizacijo dela in neizkoriščenost kapacitet. Tu je potrebno začeti graditi vse od začetka in to na daljši rok. Če bo tako in če bomo dosledno izvajali zaključke Kraigerjeve komisije, bomo tudi dosegli cilje, ki smo si jih zastavili – stabilizirati gospodarstvo.

PESTRO POLETJE ZA BEŽIGRADOM

Program pri otrocih vžgal, le starši še spijo

Tudi letošnje poletje otrokom, ki so v Ljubljani počivali po morskimi ali hribovskih počitnicah ali so se šele pripravljali nanje, ni bilo dolgočas. Bežigradske krajevne skupnosti so popestrile poletno vročino z raznimi športnimi prireditvami, z galerijo na prostem, z likovnimi dejavnostmi, pravilničnimi urami in celo z aerobiko. Le za dnevno varstvo se je prijavilo še vedno premalo otrok. Kakšen dan jih je prišlo največ 11, včasih pa le štiri, so zaskrbljeni na občinski zvezi prijateljev mladine.

Kako to? Prav gotovo je bilo tudi tokrat veliko otrok zaprtih doma ali pa za ves dan prepu-

ŠE EN OBJEKT IZ SAMOPRISPEVKA

Za novi avdiologopedski oddelek pri Centru za rehabilitacijo sluha in govora so delavci Splošnega gradbenega podjetja Grosuplje že opravili vsa zemeljska dela, zgradili zaklonišče ter kletne etaže.

V. P.

Ivan Božič 60-letnik

12. septembra je družbenopolitični delavec, nosilec partizanske spomenice Ivan Božič-Jovo praznoval 60-letnico. Izhaja iz napredne delavske družine, oče je bil železniški delavec, mati pa je gospodinja. Po okupaciji Jugoslavije je vsa družina pribežala iz Maribora v Stožice, kjer so se vsi vključili v OF. Oče je odšel konec leta 1943 v partizane.

Jovo je že v Mariboru deloval med napredno mladino in je bil zaradi tega konec leta 1940 izključen iz meščanske šole. V Stožicah je bil že v drugi polovici leta 1941 sprejet v SKOJ. Sodeloval je v vseh akcijah, ki so jih skojevci izvajali proti okupatorju. V začetku marca 1942 je vstopil v partizane. Bil je v II. grupi odre-

dov, Zapadno-dolenjskem odredu, v brigadi Toneta Tomšiča in Mirka Bračiča. V NOB je v vseh naštetih bojnih enotah napredoval od borca preko komandirja voda do politkomisarja čete in bataljona, do politkomisarja I. slovenske proletarske brigade Toneta Tomšiča. Kot pripadnik Tomšičeve brigade se je udeležil legendarnega pohoda XIV. udarne divizije na Stajersko. Jovo je bil dvakrat ranjen.

Ivan Božič je po osvoboditvi do leta 1964 ostal v JLA; upokojen je bil v činu polkovnika. Takoj po upokojitvi in vrnitvi v Ljubljano se je vključil v naše družbeno politično življenje. Bil je odbornik občinske skupščine, delegat zbora krajevne skupnosti, v organizaciji ZB NOV Stadion član odbora in predsednik komisije vojaških vojn invalidov. Sedaj je član odbora ZB NOV in predsednik komisije vojaških vojn invalidov v KS Triglav. V občinski organizaciji ZB NOV je predsednik komisije VVI, član komisije za priznavanje posebne dobe, delegat v zdravstveni komisiji pri ZD, delegat v občinskem družbenopolitičnem zboru in podpredsednik občinskega odbora ZBZ.

Ivana Božiča odlikuje predvsem nesebično, požrtvovalno in močno angažirano delo. Je priljubljen med tovariši in občani zaradi svoje neposrednosti in iskrenosti ter vsakemu rad pomaga.

Ob življenjskem jubileju mu iskreno čestitamo in želimo še veliko uspehov pri delu, osebnih sreč in zdravja.

D. R.

VIDA PETROVČIČ

20 LET PRODAJALNE ASTRE NA TITOV 67

Poslovodja Astrine prodajalne na Titovi 67, Aleksander Nešić pravi ob dvajsetletnici te Astrine enote: »Našo prodajalno smo odprli sredi junija 1963. Slovesen dan je bil to. Tudi je bila preje znana kavarna Minca, ki se je starejši Bežigrančan še dobro spominjajo. Vseh teh dvajset let poslujemo praktično brez izgube. Menim, da so kupci tudi zadovoljni. Prodajamo pa različne izdelke iz plastike in gume. V zadnjem času pa smo močno razširili tudi asortiman kemikalij saj imamo precej čistilnih sredstev, premazov, lakov in tudi lepila, čeravno je teh zadnje čase vse manj. Malce je problem zaradi parkiranja toda stalni kupci se prebijejo do nas. Mislim pa, da ni Bežigrančan, ki bi odšel iz naše prodajalne, ker bi bil razočaran zaradi pomanjkanja in sicerjega odnosa. Trudimo se, toda če ni blaga potem tudi mi ne moremo pomagati...«

B. POGAČNIK

Razstava v Commercu

V avli Commerca na Einspielerjevi ulici 6 so na ogled olja gradbenega tehnika Edvarda Starca in perorisbe inž. arhitekta Dubravka Lovrečiča, članov kulturno umetniškega društva Slovenija ceste-Tehnika. Razstava bo odprta do 17. septembra.

POROČILO DEŽURNEGA Z VESELICE NA GR

Gola Urška na vinskem sejmu

»Ni več tisto kar je bil včasih. Slaba veselica je to, ko imamo tako malo dela. Pred leti sem v eni noči prepeljal na Povšetovo toliko ljudi kot sedaj cel teden. Pa je dobro, da je tako. Za nas in za občane,« je dejal miličnik Milan Bulatović, brkati možak, ki že petindvajset let dela v »intervencijski enoti« kakor ponavadi rečemo tistim miličnikom, ki z marico pridrive in naredijo red tam, kjer je potrebno.

In njegova ocena letošnjega vinskega sejma na Gospodarskem razstavišču je bila kar točna. Ni in ni bilo pravega vzdušja, takega kot bi ga pričakovali med vsemi tistimi maligantni in smradom po človeških izmetih. A vrag nikoli ne počiva, zato se miličniki držijo pravila, da je preventiva najbolj učinkovito »zdravilo«. Vsako leto zato organizirajo posebno enoto, ki teden dni preživi med razgretimi »degustatorji« in skrbi, da vse poteka čim bolj mirno.

»Na razstavišču nas je bilo skoraj ducat, v okolici pa je bil še miličnik s službenim psom. Skratka, služba je bila nekoliko pojačana, kot je pač običajno za take prireditve. Dnevno je razstavišče obiskalo od pet do deset tisoč ljudi, ki niso prišli samo gledat razstavljenih pijače. Naši fantje so se stalno gibali med obiskovalci in tako že s svojo prisotnostjo delovali preventivno. Če pa se je kdo le preveč razgrel, smo ga pospremili do vrat ali pa zapeljali domov. Le izjemoma smo nekatere, ki so kršili javni red in mir, prepeleli v prostore za iztreznitev«, je pojasnil delo enote na GR dežurni starešina Niko Vrtačnik, ki je sicer pomočnik komandirja postaje milice Bežigrad.

O vseh ukrepih in zapažanjih so miličniki poročali v podrobnih poročilih, še zlasti takrat, kadar so kršilce prijavili sodniku za prekrške. Le dve ali tri prijave na noč, kar je skoraj zanemarljivo. So pa vmes tudi zanimivi primeri.

»Nada V. se je dne, ob 22.10 slekla in se gola kopala v vodnjaku. Bila je odstranjena z razstavišča. Podan predlog sodniku za prekrške.«

To je približen zapis v »dežurni knjigi«. Bilo pa je takole:

Okoli sedmih zvečer je prišla družba fantov in deklet, ki je pridno proizkušala različne vzorce alkohola. Po treh urah so bili vsi dobobra razgreti in Nada je ugotovila, da bi rada plesala. »Če Urška, bom pa še jaz.« Ob burnem odobravanju navzočih se je slekla in

skočila v vodnjak, iz katerega so jo nekaj minut kasneje potegnili miličniki. Drugi dan je prijokala na postajo, naj njene zgodbe nikar ne povedo mami.

»Himzo G. je bil opozorjen, da ne sme ležati na pločnici. Ker na vsa opozorila ni reagiral in ker stanuje izven Ljubljane, je bil odpeljan v prostore za pridržanje...«

Resnici na ljubo povejmo, da je bil možak tako pijan, da se še naslednje jutro ni prav zavedal, kje je, kaj šele, da bi lahko hodil.

Ni bil edini. Kakšno uro po končanem »programu« na razstavišču je kolovratil proti domu »jaz sem ugleden mož, Stajerc, Slovane« (kot se je predstavil), ki mu je pred vojašnico zmanjkalo moči. Obležal je dobesedno sredi ceste in potrljal bežigradske postaje je zadnji trenutek ustavila pred »tru-plom«. Sprva ni kazal nobenih znakov življenja, ko pa se je le nekoliko predramil, je najprej zamahnil po miličniku in se nato predstavil, kot smo že zapisali. A miličniki imajo dobre živce in so navajeni že vsega hudega. V dveh dneh, kolikor smo bili skupaj, sem se prepiral, da ravnamo z vsakim v rokavicah in le, če je nekdo pretirano nesramen in agresiven, povzdigne glas, kar je običajno dovolj, da se vročevrvežu umirijo živci.

»Uglednega moža, Stajerca, Slovane« so komaj uspeli legitimirati in ugotoviti, kje stanuje. Naložili so ga v marico in odpeljali v BS 3. Ko so odprli vrata, je samo še zamijavkal: »To bo žena žalostna«. Miličnika sta ga odnesla v tretje nadstropje, k ženi. Pa ni bila žalostna, ampak jezna, tako da ga je kar z dežnikom po glavi. Miličnika sta ga skušala malo braniti, pa je bila kratka: »Ga bom že zrihtala, hudiča pijanega, jutri, ko se zbudi«, in je zaloputnila vrata.

In še en dogodek: možki je pred razstaviščem pretepel neko žensko ter jo hudo poškodoval. Miličniki so poklicali rešilca, da bi jo odpeljali na urgentni blok. Pričakoval sem, da tudi bolničarji ravnamo s tistimi, ki jih prevažajo, »človeško«, vsaj tako kot miličniki z onimi, ki jih vozijo v prostore za pridržanje. Kaže pa, da vsaj ta dva bolničarja nista prebrala poglavja o etiki. S poškovano žensko sta ravnila kot z »vrečo krompirja«, in če jima medicinska sestra, ki je dežurala skupaj z miličniki, ne bi zabičala, da jo morata peljati na travmatološki oddelek, bi poškodovanka končala na stolu za izpiranje želodca...

A. DVORŠAK